

Въ тоя мигъ учителъ се надвеси надъ тѣхъ. Веднага на борцитѣ ржцетѣ увиснаха като мокри парцали. Раздвоиха се Любенъ и Лазаръ, застанаха мирно като две мряморни статуи, усмихнати, гузни.

Учителътъ ги изгледа строго, властнически и тихо продума:

— Кой почна?

— Лазаръ! — отговориха нѣколко деца изведважъ.

— Кой стжпка хлѣба?

— Лазаръ! — отвърнаха пакъ дружни гласове.

Много деца не обичаха Лазаря. Кой ли нѣмаше лични смѣтки съ него? Но имаше между тѣхъ и такива, които го много обичаха заради неговата смѣлостъ, юначество и веселъ нравъ. Лазаръ имаше измежду тѣхъ своя свита, която му бѣше вѣрна до край. Но сега, какъ можеха да му помогнатъ? Каквото е сторилъ, е вече предъ очитѣ на учителя, срещу чиято властъ и авторитетъ тѣ бѣха безсилни.

Въ борбата Лазаръ бѣ разкървавилъ Любеновия носъ. Но това не бѣше толкова тежко престѣпление, колкото другото — дето стжпка хлѣба, Последното означаваше бунтъ срещу Бога, който храни всичко живо по земята. Да стжпчешъ хлѣбъ умишлено — бѣ тежко престѣпление.

— Фалага! — извика учителътъ, като изгледа сурово Лазаря: — следъ уроцитѣ — фалага . . !

Децата изтрѣпнаха. Най-страшното наказание това бѣше.

Всички деца се прибраха въ класоватѣ си. Лазаръ бѣше изправенъ край черната дъска до учителя. Цѣли два часа стоя тамъ, гузно навелъ глава, сломенъ. Децата, изгубили своето весело разположение, поглеждаха го крадешкомъ съчувствено. Тѣхното внимание съвсемъ не бѣ отправено въ урока. Предъ въображението имъ се нижеха подробности на тежката процедура около фалагата. Нѣкакво мрачно було покриваше всички. А колко бързо вървѣше времето, колко бързо идѣше наказанието!

Звънеца удари. Настана страшния мигъ. Децата отъ всички класове изпълниха салона въ горния етажъ. Тѣ се